

Warszawa, dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sygn. akt VI Ka 129/22

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

3. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

4. Przewodniczący: SSO Michał Bukiewicz

6. protokolant: protokolant sądowy Adrianna Sadowska

7. przy udziale prokuratora Józefa Gacka

8. po rozpoznaniu dnia 27 kwietnia 2022 r.

9. sprawy E. P., córki L. i W., ur. (...) w D.

10. oskarżonej o przestępstwo z art. 177 § 1 kk

11. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej

12. od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie

13. z dnia 30 listopada 2021 r. sygn. akt III K 436/20

15. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 129/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			

Wyrok Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 30.11.2021r. sygn. akt III K 436/20		
1.2. Podmiot wnoszący apelację		
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# oskarżyciel posiłkowy		
# oskarżyciel prywatny		
# obrońca		
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
# inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wyroku tj. art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez dokonania oceny materiału dowodowego w sposób sprzeczny z logiką i doświadczeniem życiowym i pominięcia dowodów, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów winna doprowadzić do przekonania, że oskarżona nie zachowała szczególnej ostrożności, poprzez zaniechanie obserwacji przedpoła jazdy</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			

Zarzuty apelacji pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej od wyroku Sądu Rejonowego wskazujące na wadliwą i wybiórczą ocenę dowodów i jak należy rozumieć błędne ustalenia faktyczne okazały się zasadne i zasługiwały na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje podstaw do przyjęcia za sądem Rejonowym, iż nie można stwierdzić, która z uczestniczek zdarzenia dopuściła się naruszenia przepisów, które stało się przyczyną wypadku i która z ich miał faktycznie możliwość uniknięcia zdarzenia. W świetle przedstawionych przez skarżącego zarzutów dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, ustalony w oparciu nie o stan faktyczny i wysnute na tej podstawie wnioski nie mogą być podzielone przez Sąd Odwoławczy.

Skarżący ma rację
zarzucając Sądowi
I Instancji ocenę
materiału
dowodowego w
sposób wybiórczy
i dowolny, z
pominięciem
dowodów
niekorzystnych dla
oskarżonej, gdzie
sąd I Instancji
przekroczył
jednocześnie zasady
prawidłowego
rozumowania,
wskazania wiedzy
i doświadczenia
życiowego.

Umknęło Sądowi
Rejonowemu, iż
wyjaśnienia
oskarżonej składane
na różnych etapach
postępowania są
niespójne i
nielogiczne. Na k. 46
wyjaśnia, iż ruszyła
i w tym momencie
poczuła opór od
razu zatrzymała
samochód.
Zobaczyła, że przed
maską leży kobieta
ubrana w czerwoną
kurtkę, więc wsiadła
do samochodu i
cofnęła go o
1,5-2 metrów do
tyłu. Tymczasem na
k. 87 wyjaśnia
przez sądem, iż w
momencie wypadku
pojazd nie był
w ruchu,...cofnęła
samochód o 2-3
metry.....nie słyszał
oporu tylko czuła ...

poczuła lekki opór w momencie ruszania i wysiadła żeby zobaczyć co go spowodowało, pokrzywdzona leżała przez samochodem, kobieta znajdował się przez maską, żadna część tej kobiety nie był pod maską.

Już na początku zwraca uwagę zmienna wersja co do odległości na jaką cofnięto pojazd. Przedstawiany na dwóch etapach obraz zdarzeń jest niezgodny co do faktu jakiegokolwiek przemieszczania się samochodu w kierunku jazdy na wprost. Wreszcie oskarżona tworzy obraz jakoby pokrzywdzona wręcz sama, bez kontaktu uprzedniego z nadwoziem pojazdu znalazła się na jezdni, stając się przeszkodą dla wprawienia pojazdu w ruch. W końcu skoro jak twierdzi oskarżona pokrzywdzona leżała na jezdni przed pojazdem to nielogicznym jest wykonanie manewru cofania zamiast podjęcia czynności ratowniczych wobec pokrzywdzonej, której dalszy kontakt

z pojazdem nie zagrażał i dostęp do niej nie był utrudniony. Sąd Rejonowy dowolnie akcentuje naruszenie przepisów przez pokrzywdzoną choć nie jest w stanie określić w jakim miejscu jezdni miała to uczynić. W zakresie faktu podstawowego tj. obserwacji przedpola pojazdu czyli przestrzeni na jaką wjeżdżała oskarżona i taktyki jazdy to choć zauważa brak obserwacji pieszych poruszających się rejonie skrzyżowania , niedostrzeżenia pokrzywdzonej choć winna była to uczynić, to marginalizuje stopień naruszenia zasad bezpieczeństwa przez kierowcę i odmawia nadania należytej wagi niekonsekwencjom w wyjaśnieniach oskarżonej . Te uchybienia nie pozostają bez wpływu na następcze ustalenia faktyczne.

***0.1.Dowody
zgromadzone w
sprawie nie
potwierdzają***

**ustaleń
ustaleniom Sądu
Rejonowego, iż
pokrzywdzona
wkroczyła na
jezdnię
bezpośrednio
przed ruszający
pojazd, co zdaje
się sugerować,
iż zrobiła to w
sposób
nieostrożny i
prowadzący do
wypadku
albowiem nie
ustąpiła
pierwszeństwa
pojazdowi
poruszającemu
się już na torze
ruchu, na który
weszła.**

Zgodnie z przepisem Art. 26 ust. 1. ustawy Prawo o ruchu drogowym z dnia z dnia 20.06.1997r. w brzmieniu na datę czynu, Kierujący pojazdem, zbliżając się do przejścia dla pieszych, jest obowiązany zachować szczególną ostrożność i ustąpić pierwszeństwa pieszemu znajdującemu się na przejściu.

Przywołać należy tu wydaną w sprawie **SNO 49/09 - Uchwałę Sądu Najwyższego** z dnia 30 lipca 2009r. : W ustawie - Prawo o ruchu

drogowym istnieją zasady bezpieczeństwa, które mają podstawowe znaczenie dla zapewnienia bezpieczeństwa uczestnikom ruchu. Dlatego też w celu podkreślenia ich znaczenia ustawodawca obowiązek ich przestrzegania określa mianem "szczególnej ostrożności". Do takich zasad należą reguły zachowania się kierującego pojazdem w sytuacjach związanych z ruchem pieszych. Ich przestrzeganie gwarantuje bowiem bezpieczeństwo pieszym, zaś naruszenie stanowi poważne dla nich zagrożenie. Dlatego też w pewnych sytuacjach związanych z ruchem drogowym, gdy ustawa wymaga podjęcia przez jego uczestnika dodatkowych środków ostrożności, owej "szczególnej ostrożności", zlekceważenie ich może zostać ocenione jako szczególnie naganne.

o.2.Tymczasem oskarżona co sam zauważa Sąd Rejonowy poruszając się przez przejście dla pieszych nie dokonuje obserwacji części jezdni, którą zamierza się przemieszczać, koncentrują się wyłącznie na ruchu pojazdów , jadących z lewej strony po jezdni, na którą zamierzała wjechać z ulicy podporządkowanej. Prawidłowa taktyka jazdy i wymagana obserwacja drogi na obszarze, po którym zamierzała się poruszać samochodem oskarżona w pełni umożliwiła dostrzeżenia pieszego wchodzącego przed pojazd. Nawet gdyby ten manewr był nieostrożny, to przy wymaganej minimalnej prędkości pojazdu , która niewątpliwie musiała w tej sytuacji drogowej występować

(przejście dla pieszych , dojazd do drogi z pierwszeństwem przejazdu) oskarżona mogłaby uniknąć uderzenia w pokrzywdzoną, czy w skrajnym wypadku uniknąć doprowadzenia do sytuacji o wiele bardziej niebezpiecznej, tj. takiej, że pokrzywdzona wobec braku jakiegokolwiek manewru obronnego kierowcy znalazła się pod nadwoziem pojazdu , tak, że jej ciało znalazło się w kontakcie z kołami przednimi pojazdu. W świetle zasad doświadczenia życiowego nie jest możliwym by kierowca obserwujący drogę nie dostrzegł dorosłej osoby uderzonej przodem pojazdu . Konstrukcja samochodu i wielkość szyby czołowej w pełni umożliwia kierowcy taki ogląd . Reakcja

kierowcy w postaci hamowania, którą wywołało odczucie oporu pojazdu, na skutek przeszkody na jaką natrafiły koła pojazdu, a którą to przeszkoda jest ciało człowieka, przewrócone uderzeniem przednią częścią nadwozia pojazdu, świadczy o wyjątkowo bezrefleksyjnej jeździe na wprost, bez jakiegokolwiek baczenia na sytuację na jezdni przed pojazdem, zwracania uwagi na wchodzenie pojazdu w kontakt z przeszkodą i to w rejonie przejścia dla pieszych i skrzyżowania.

W ocenie Sądu Okręgowego w pełni można przypisać oskarżonej naruszenie zasad ostrożności i spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Przywołać należy tu przepis Art. 3. [Zasady zachowania

na drodze] Ustawy
Prawo o ruchu
drogowym z dnia
20.06.1997r., który
w ustępie 1 statuuje,
iż Uczestnik ruchu
i inna osoba
znajdująca się na
drodze są
obowiązani
zachować ostrożność
albo gdy ustawa tego
wymaga - szczególną
ostrożność, unikać
wszelkiego
działania, które
mogłoby
spowodować
zagrożenie
bezpieczeństwa lub
porządku ruchu
drogowego, ruch ten
utrudnić albo w
związku z ruchem
zakłócić spokój lub
porządek publiczny
oraz narazić
kogokolwiek na
szkodę. Przez
działanie rozumie
się również
zaniechanie.
Potrzeba obserwacji
pojazdów
poruszających się
po jezdni na
którą oskarżona
zamierzała wjechać
nie zwalniała jej z
podjęcia właściwych
środków ostrożności
mających
uwzględnić
zachowanie innych
uczestników ruchu i
dostosowania
reakcji do sytuacji
na drodze.
Jednocześnie
zwrócić należy

uwagę, iż zdarzenia miało miejsce w dniu 19 grudnia 2017r. o godz. 7.15-7.20 . Wschód słońca nastąpił ok. o godz. 7.40, a zatem warunki drogowe były niekorzystne wobec trwającej wysoce ograniczonej widoczności, wynikłej z niewielkiej ilości światła dziennego . Tym samym oskarżona winna czynić szczególne starania w kierunku obserwacji pieszych w rejonie przejścia dla pieszych, którzy inaczej niż samochody nie przemieszczają się z użyciem świateł widocznych dla innych uczestników ruchu drogowego.

Reasumując w ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji dokonał dowolnej oceny zebranego materiału dowodowego i błędnie ustalił stan faktyczny. Wnioski co do braku możliwości przypisania odpowiedzialności za zaistniały skutek mimo stwierdzenia naruszenia zasad ruchu drogowego są nieuprawnione. W ocenie Sądu Okręgowego ocena

<p>dowodów dokonana z poszanowaniem zasady wyrażonej w art. 7 kpk nie dała podstaw do wydania wyroku uniewinniającego, w szczególności wobec wymienionych uchybień po stronie sądu I instancji.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>uchylenia wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec przyjęcia, iż ocena dowodów dokonana przez sąd I instancji jest wadliwa, mająca wpływ na treść orzeczenia i doprowadziła w konsekwencji do nieprawidłowych ustaleń faktycznych skutkujących uniewinnieniem oskarżonego wniosek apelacji należy uznać za zasadny.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE</p>		

UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.		
1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Zwięźle o powodach zmiany		
1.9. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		

1.1.7. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	Sąd odwoławczy nie może skazać oskarżonego, który został uniewinniony w I instancji	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
Sąd II instancji, dokonując oceny			

materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie przez przyzmat podniesionych w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego zarzutów obraży art. 7 k.p.k. i błędnych ustaleń faktycznych, doszedł do odmiennych niż Sąd I instancji konkluzji. Sąd odwoławczy nie zaaprobował oceny dokonanej przez Sąd I instancji w części prowadzącej do uniewinnienia oskarżonej, uznając ją za poczynioną z obrazą art. 7 k.p.k. uznając, że "ocena nie została poprzedzona rozważeniem wszystkich istotnych okoliczności wynikających z relacji przesłuchanych świadków i zgromadzonych danych z dokumentów. Sąd nie dokonał należytego skonfrontowania wyjaśnień oskarżonej z obciążającymi go zeznaniami świadka, z uwzględnieniem obowiązków ciążących na kierującym

pojazdem w ruchu drogowym . Dopiero prawidłowe dokonanie oceny dowodów pozwoli na ustalenie, czy oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu. W konsekwencji Sąd II instancji nie podzielił ustalenia Sądu Rejonowego , jakoby zebrane w sprawie dowodów nie pozwalały na przypisanie odpowiedzialności oskarżonego a wskazały jedynie na przyczynienie się do wypadku , uznając te ustalenie za dowolne, zaś w kontekście zarzutów postawionych w apelacji za sprzeczne z art. 7 k.p.k.

Wskazać jednoznacznie trzeba, że prawidłowa ocena zgromadzonych dotychczas w sprawie dowodów nie dawała podstaw do wydania wyroku uniewinniającego, a to z kolei rodzi potrzebę ponownego wypowiedzenia się w tej kwestii przez Sąd I instancji.

1.1.8.

***Zapatrywania
prawne i
wskazania co do***

dalszego postępowania		
W sprawie należy ponownie przeprowadzić przewód sądowy w całości .Następnie w toku wyrokowania dokonać pełnej i prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów.		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
7. PODPIS		

1.1. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo	Wyrok w całości Sądu Rejonowego dla	

ustalenie, którego dotyczy apelacja	Warszawy Pragi Południe w Warszawie z dnia 30.11.2021r. sygn. akt III K 436/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana